

Nuuk, 30. april 2013

I henhold til § 37 i Forretningsordenen for Inatsisartut fremsætter jeg følgende spørgsmål til Naalakkersuisut:

1) I sit svar på mit § 37 spørgsmål om uran og olie (2013-26), svarer Naalakkersuisoq for Erhverv og Råstoffer at miljøkonsekvenserne ved brydning af uran afhænger af, hvor stor en påvirkning af miljøet Selvstyret vil tillade. Kan Naalakkersuisoq for Erhverv og Råstoffer løfte sløret for hvor stor en påvirkning af miljøet Selvstyret vil tillade?

2) Har Selvstyret modtaget en VVM undersøgelse fra GMEs projekt ved Kuanersuit/Kvanefjeldet? Hvis nej, hvordan kan Naalakkersuisoq så allerede nu udtale sig positivt om en fremtidig minedrift når man endnu ikke er bekendt med mere detaljerede informationer om miljøpåvirkninger?

3) Skelner Naalakkersuisut mellem radioaktive mineraler, såsom uran og thorium, eller vil de blive betragtet ens i forbindelse med myndighedsbehandling?

4) Naalakkersuisoq for Erhverv og Råstoffer oplyser at Selvstyret vil tiltræde forskellige internationale konventioner ved en eventuel eksport af uran. På den baggrund må jeg spørge om Naalakkersuisut forestiller sig at der kan blive brudt uran på grønlandsk jord, der ikke eksporteres og såfremt den brudte uran ikke eksporteres, hvor forestiller Naalakkersuisut sig at den brudte uran skal opbevares og anvendes?

5) Naalakkersuisoq nævner to rapporter der er udarbejdet om uranbrydning i Grønland. Den ene er en uafhængig rapport, den anden er resultatet af en dansk-grønlandsk arbejdsgruppe. Naalakkersuisoq for Erhverv og Råstoffer oplyser, at han har til hensigt at offentliggøre disse rapporter eller bearbejdede versioner af disse rapporter. Hvilke overvejelser lægger til grund for at en offentliggørelse ikke sker med det samme? Agter Naalakkersuisoq at sende de nævnte rapporter til Råstofudvalget uden ophold og i deres oprindelige form?

6) Naalakkersuisoq oplyser, at han planlægger en tur til Sydgrønland for at drøfte brydning af uran. Har Naalakkersuisoq planer om at drøfte spørgsmålet med befolkningen i resten af landet eller bliver det kun borgerne i Sydgrønland der får denne mulighed?

7) Naalakkersuisoq oplyser, at han har svært ved at forestille sig at der skulle være en stor folkelig modstand mod udvinding af uran, al den stund at Siumut blev det største parti ved valget i marts, med 14 mandater. Hvorledes forholder Naalakkersuisoq sig til at IA fik 11 mandater og Partii Inuit fik 2 mandater ved en "nej til uran" politik? Kunne denne mandatfordeling tyde på, at det er et spørgsmål der deler befolkningen og derfor kræver en tilbunds gående dialog inden man træffer den beslutning som Naalakkersuisut allerede har truffet, om at ophæve nul-tolerancen?

8) Naalakkersuisoq skønner at hans bebudede stop for fremtidige borer efter olie ikke vil få konsekvenser for samfundet de næste 5 år, i forhold til landets økonomi og arbejdsmarked. Hvilke konsekvenser ses efter 5 år for landets

økonomi, erhvervsliv, for skabelsen af arbejdspladser og for råstofskolen i Sisimiut?

9) Vil Naalakkersuisoq sørge for at når rapporten fra DCE om udledning af borekemikalier er tilendebragt, at den vil blive tilsendt Råstofudvalget og forventer Naalakkersuisoq at offentliggøre den?

10) Inatsisartutlov nr. 7. af 7. december 2009 (råstofloven) er en rammelov. Hvor mange bekendtgørelser er der til dato udarbejdet på baggrund af loven og hvilke bekendtgørelser forventer man at udarbejde inden for de kommende 2 år og på hvilke områder?

(Medlem af Inatsisartut Naaja Nathanielsen, Inuit Ataqatigiit)

Begrundelse.

Besvarelsen af mit § 37 spørgsmål omkring uran og olie (2013-26) rejser flere spørgsmål, særligt omkring borgerinddragelse og deling af informationer. I forbindelse med ændringen af råstofloven i december 2012 blev der lagt op til en større inddragelse af Inatsisartut i spørgsmålet om vores fælles ressourcer, hvorfor jeg også har spørgsmål til dette.